

Motius que impubleren a Joan
deixar els estudis

trivial exagera. En ho haurien de
seure per motius que en
pemetten edificar

Pradit acompanya 2 vots i la experiencia
de que el premi s'ha donat

Caic/0140
UAB

C - 6-11-54
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

México, D.F. 30 de novembre del 1954

Estimat pare: he rebut la seva carta del dia 24, on m'explica la decisió del Joan d'abandonar els estudis. La notícia em desconcerta una mica, sobretot pel que hi pugui haver darrera d'ella, atribuïble a motius de salut o econòmics. Voldria, pare, que em digués tota la veritat, perquè en el cas d'existir algun motiu desagradable, voldria saber fins a quin punt jo podria fer alguna cosa.

No és pas que m'ocasioni un disgust el simple fet que el Joan no vulgui continuar la carrera. Ja he viscut prou i he vist prou coses per a saber que la preparació per a fer front a la vida pot obtenir-se per molt diversos camins. Em sorprèn, però, la inesperada (almenys per a mi) nova, especialment aquests dies en els quals vostè, pare, m'ha dit que estava malalt.

A més, en Vidal va dir-me que vostès estaven bé, però no pas amb una situació econòmica excessivament folgada, i tot plegat ajuda a fomentar-me la inquietud. Però pensi, pare estimat, que res no contribuirà tant a la meua tranquil·litat com el saber la veritat absoluta. No me l'amagui per cap motiu.

Nosaltres seguim bé, gràcies a Déu, amb la feina que té la Rosa per a fer front als nens en aquesta època de vacances escolars. A les set ja ens desperten (i em penso que desperten a tots els veïns) amb els seus cants, els seus jocs i, sovint, les seves baralles. A mitja matí, la Rosa els porta a passejar al parc, i hi tornen després a mitja tarda. Per fortuna, el nostre barri és la zona més poblada d'arbres i

jardins de la ciutat i els sobra camp per córrer.

~~XXXXXXXXXX~~ Pare: pensi que la meva estimació per a vostè i per a la mare és més viva que mai. Passo d'un tema a l'altre, però és que m'obsessiona la idea que a vostès els entristís alguna dificultat i jo no els pogués ajudar. Per una banda, m'és un gran alleujament el pensar que tindrà al seu costat al Joan, que ell l'ajudarà i en ell podrà descansar. És un sensació doble de conhort, perquè també m'alegro pel Joan que el tingui a vostè com a guia i conseller. Però el no saber si això es deu a una circumstància favorable o desfavorable em té molt inquiet. Sento més viva que mai la pena de saber que en el pònt format per aquestes tres generacions (vostè, jo, en Joan) ^{fins ara} es més dolorosa que ~~mai~~ la meva involuntària absència. Mentre no ens sigui possible reunir-nos, pensi pare que en esperit, amb tot el meu amor, amb tota la sinceritat dels meus precs, estic amb vosaltres i encara que sigui també en esperit, vull compartir tots els seus dolors i totes les seves alegries. No m'amaguin, doncs, cap circumstància.

El dia 21 el Vidal torna a Barcelona, per a recollir a la família i portar-la novament a Mèxic. Ell els parlarà molt de nosaltres, i espero que li diguin moltes coses que ens pugui explicar després. Pesi a les diferències que he esmentat de vegades, és un excel·lent amic, molt bonadós i agradable.

~~xxx~~ Pare: esperaré amb més impaciència que mai les seves notícies. Desitjo que vostè i el Joan hagin tingut un bon viatge per les terres del nord d'Espanya.

Rebin tots tres una abraçada amb tota l'estimació del seu